

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/168/2023
Identifikačné číslo spisu:	1114200040
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1114200040.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Q. X., narodeného XX. U. XXXX, N., E. XXXX/XX, zastúpeného advokátom JUDr. Júliusom Jánošíkom, Bratislava, Klincová 35, proti žalovaným 1/ Slovenskej republiky, za ktorú koná I. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2, II. Národná rada Slovenskej republiky, Bratislava, Nám. Alexandra Dubčeka 1, 2/ Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2, o uplatnenie práva na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-15C/1/2014 (vo veci Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 15C/1/2014), o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. júna 2023 č. k. 15Co/81/2022-233, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I - v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 18. februára 2022, sp. zn. 15C/1/2014 rozhodol, že konanie vo vzťahu k žalovanej Národnej rade Slovenskej republiky zastavil (výrok I.), žalobu zamietol (výrok II.), zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania (výrok III.) a žalovaným nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok IV.).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovanej 1/ zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky napraviť protiprávny stav tak, že mu prizná nárok na valorizáciu výsluhovej dávky za rok 2012 v zmysle zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 185/2012 Z. z., zaplatí mu primerané zadosťučinenie v sume 500 eur a žalovanej 1/ zastúpená Národnou radou Slovenskej republiky uloží povinnosť zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy v sume 500 eur. Tvrdil, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky porušilo zásadu rovnakého zaobchádzania a zákaz diskriminácie v súvislosti s nevalorizáciou dávok výsluhového zabezpečenia žalobcu v zákonom stanovenej výške 3,05 % ku dňu 01. 07. 2012 v zmysle zákona č.

328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov. Diskriminácia nastala pri zostavovaní a rozdeľovaní prostriedkov z rozpočtovej kapitoly Ministerstva vnútra Slovenskej republiky spôsobom, ktorý bránil valorizácii výsluhových dávok; týmto konaním došlo k diskriminácii dávkovej, personálnej, rozpočtovej a dotačnej. Žalobca mal za to, že Národná rada Slovenskej republiky sa dopustila legislatívnej diskriminácie v súvislosti s prijatím zákona č. 185/2012 Z. z., v dôsledku ktorého došlo k nerovnakému zaobchádzaniu so žalobcom. Zákonná podstata diskriminácie je daná prijatím zákona č. 185/2012 Z. z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, a to doplnením ods. 13 do ustanovenia § 68, pričom malo ísť o diskrimináciu určitej skupiny osôb na základe postavenia, resp. príslušnosti k profesijnej skupine. Porovnaním právneho stavu pred prijatím zákona č. 185/2012 Z. z. (do 29. júna 2012), t. j. ustanovenia § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. a ustanovenia § 68 zákona č. 328/2002 Z. z., sa dôchodky (výsluhové, starobné) zvyšovali o rovnaké percento na základe rovnakých faktorov. Rozhodujúci diskriminačný prvok vniesol zákon č. 185/2012 Z. z. k zákonu č. 580/2004 Z. z. tak, že do ustanovenia § 68 zákona č. 328/2002 Z. z. bol doplnený ods. 13, podľa ktorého sa dávky výsluhového zabezpečenia zvyšovali podľa odsekov 1 až 7 v tom kalendárnom roku, v ktorom sa funkčné platy príslušníkov Policajného zboru, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Slovenskej informačnej služby a Národného bezpečnostného úradu, ako aj stupnica platových taríf príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, funkčné platy colníkov alebo hodnostné platy profesionálnych vojakov, zvyšovali na základe zákona o štátnom rozpočte viac ako o 0 %. Tým, podľa žalobcu došlo k situácii, že výsluhoví dôchodcovia boli diskriminovaní voči starobným dôchodcom v dátume valorizácie, keďže sa výsluhovým dôchodcom valorizoval výsluhový dôchodok o 6 mesiacov neskôr; teda že výsluhoví dôchodcovia boli diskriminovaní voči starobným dôchodcom, pretože valorizácia ich dôchodkov bola podmienená zvyšovaním funkčných plátov zákonom o štátnom rozpočte. Žalovaná 1/ zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky teda porušila zásadu rovnakého zaobchádzania a zákazu diskriminácie v súvislosti s nevydaním rozhodnutia o valorizácii, resp. nevalorizáciou dávok výsluhového zabezpečenia žalobcu v zákonom stanovenej výške 3,05 % ku dňu 01. 07. 2012 v zmysle zákona č. 328/2002 Z. z. Žalovaná 1/ zastúpená Národnou radou Slovenskej republiky sa dopustila legislatívnej diskriminácie, pretože poberatelia výsluhových dávok boli diskriminovaní postupom zákonodarcu pri prijímaní a prijatí zákona č. 185/2012 Z. z. Zákonodarca potupoval účelovo, keď pri zásahu do základných ľudských práv poberateľov výsluhových dávok zvolil metodiku, ktorou znemožnil akúkoľvek participáciu, kontrolu, či spoluúčasť poberateľov výsluhových dávok, ich zástupcov, Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia, Ministerstva obrany Slovenskej republiky, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Vlády Slovenskej republiky, na tvorbe zákonnej normy zásadného významu. Mal za to, že pri prijímaní zákona č. 185/2012 Z. z. nebol prezentovaný, ani preukázaný, naliehavý všeobecný záujem.

1.2. Právne súd prvej inštancie dôvodil ustanovením § 2 ods. 1, ods. 3, § 2a ods. 1 až 3, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1 až 3, § 11 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení účinnom v čase účinnosti zákona č. 185/2012 Z. z., § 81 ods. 3 písm. a), b) zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, § 68 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom do 29. júna 2012, čl. IV zákona č. 185/2012 Z. z., § 61, § 62, § 161 ods. 1, § 162 ods. 1 písm. c), ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

1.3. Súd prvej inštancie skúmal pasívnu vecnú legitimitáciu žalovanej 1/ (Slovenskej republiky). Konštatoval, že právny zástupca žalobcu, ktorý vystupuje v obdobných konaniach ako právny zástupca žalobcov, musel vedieť, že na strane žalovanej subjekt označený ako žalovaná 1/, teda štát zastúpený Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky a Národnou radou Slovenskej republiky nie je pasívne vecne legitimovaný. Na konanie vo veciach výsluhových dôchodkov policajtov, aj príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže nie je oprávnená Slovenská republika, ale s poukazom na § 81 ods. 3 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. útvar sociálneho zabezpečenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Rovnako sa súd prvej inštancie stotožnil aj s argumentáciou žalovanej 1/ zastúpená Národnou radou Slovenskej republiky, že činnosť zákonodarného zboru spočívajúca v prijatí právneho predpisu nemôže byť posudzovaná podľa antidiskriminačného zákona, pretože legislatívny proces a jeho výsledok, teda prijatie právnej normy, nemôže naplniť znaky diskriminácie, pričom právny predpis môže byť posudzovaný len z hľadiska jeho súladu s Ústavou Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu súd prvej

inštancie žalobu vo vzťahu k žalovanej 1/ zamietol.

1.4. Za nedôvodnú považoval súd prvej inštancie žalobu v časti týkajúcej sa rozporu so zásadou rovnakého zaobchádzania pri spôsobe výpočtu dávok výsluhového a starobného dôchodku a ako takú rovnako zamietol. Zo zákona č. 328/2002 Z. z. v znení zmeny uskutočnenej zákonom č. 185/2012 Z. z. je zrejmé, že u žalobcu ako výsluhového dôchodcu nedošlo k zániku nároku na výsluhový dôchodok, ani k jeho zníženiu, dokonca ani k zastaveniu jeho valorizácie. Uvedenou zmenou účinnou od 30. 06. 2012 došlo len k zmene spôsobu výpočtu valorizácie. Podľa právnej úpravy platnej a účinnej do 29. 06. 2012 sa výsluhové dôchodky policajtov a vojakov zvyšovali (valorizovali) o 3,05 % ročne, od 30. 06. 2012 došlo k tej zmene, že výsluhové dôchodky sa zvyšovali v prípade, ak došlo v kalendárnom roku v ozbrojených zložkách k platovej valorizácii. Keďže v roku 2012 k takému zvýšeniu funkčných plátov príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže nedošlo, potom nedošlo ani k valorizácii výsluhových dôchodkov. Vyššie uvedená zmena zákona spočívajúca len v zmene spôsobu výpočtu valorizácie však nespôsobuje diskrimináciu, nepovažuje sa za diskriminačné konanie, pretože sa rovnako týkala všetkých výsluhových dôchodcov. Vzhľadom na uvedené sa žalovaný nemohol dopustiť vo vzťahu k žalobcovi žiadnej diskriminácie pri ne/valorizácii výsluhových dôchodkov, pretože postupoval v zmysle vtedy platného a účinného zákona č. 328/2002 Z. z.

1.5. Žalobca za osobu v porovnateľnej situácii, ktorá mala byť vo vzťahu k nemu zvýhodnená, označil starobných dôchodcov, čo ale správne nebolo. Súd prvej inštancie sa opätovne stotožnil s argumentáciou žalovaných, podľa ktorej je nepriaznivé zaobchádzanie pri určovaní diskriminácie relevantné len v prípade, ak zaobchádzanie je nepriaznivé v porovnaní s niekým iným nachádzajúcim sa v obdobnej situácii ako žalobca. V obdobnej situácii vo vzťahu k žalobcovi ako poberateľovi výsluhového dôchodku by bol iný poberateľ výsluhového dôchodku, napríklad príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže, ktorým bol aj žalobca. Žalobca si za komparátora zvolil starobných dôchodcov, ktorým oproti výsluhovým dôchodcom zostal zachovaný spôsob výpočtu valorizácie dôchodku aj po nadobudnutí účinnosti zákona č. 185/2012 Z. z. V tejto súvislosti súd prvej inštancie dôvodil, že práva a zákonné nároky poistencov vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia upravuje zákon č. 461/2003 Z. z., kým práva a zákonné nároky v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov upravuje zákon č. 328/2002 Z. z. Ide teda o dve odlišné skupiny osôb, keď výsluhový dôchodok nie je dávka totožná so starobným dôchodkom, uvedené dávky nepokrývajú tú istú sociálnu udalosť a ani spôsob určenia ich sumy nie je totožný. Súd prvej inštancie uzavrel, že nebola daná pasívna vecná legitímácia žalovanej 1/, že žalobca nepreukázal, že by došlo ku konaniu v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania pri spôsobe výpočtu dávok výsluhového a starobného dôchodku, keď nepreukázal nepriaznivé zaobchádzanie s niekým iným v obdobnej situácii ako žalobca. Poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. 06. 2017, sp. zn. 9Co/327/2015, týkajúci sa obdobnej právnej veci, v ktorom sa uvádza, že „sa žalovaný nemohol dopustiť akejkolvek diskriminácie žalobcu pri valorizácii, resp. nevalorizácii, dávok výsluhového zabezpečenia, keďže pri tomto postupe vychádzal zo znenia zákona č. 328/2002 Z. z. V prípade starobných dôchodcov a výsluhových dôchodcov ide o dve odlišné skupiny osôb, pričom v rámci jednotlivej skupiny sa za rovnakých podmienok, resp. obdobných podmienok, s týmito osobami zaobchádza rovnako, pričom nie je dôvod pripodobňovať podmienky medzi týmito dvoma skupinami navzájom. Porovnávať zvyšovanie dávok z dvoch rozdielnych systémoch nie je dôvodné (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžso/75/2012 zo dňa 31. 07. 2012).“ Bez povšimnutia podľa súdu prvej inštancie nemohlo zostať ani uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 02. 10. 2019 sp. zn. II. ÚS 269/2019, ktorým bola sťažnosť sťažovateľa zastúpeného advokátom JUDr. Júliusom Jánošíkom vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež práv podľa čl. 14 ods. 1 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. 06. 2017 sp. zn. 9Co/327/2015, tiež uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 03. 2019 sp. zn. 7Cdo/104/2018, odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd v skutkovo a právne obdobnej veci odmietol ústavnú sťažnosť, keď nevzhladol porušenie základných práv sťažovateľa podľa Ústavy Slovenskej republiky pri rozhodnutí súdov o zamietnutí žaloby o ochranu pred diskrimináciou, ktorá mala spočívať v nerovnakom zaobchádzaní s poberateľmi výsluhového a starobného dôchodku pri valorizácii ich dôchodku v zmysle zákona č. 185/2012 Z. z. Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil

„totiž už Okresný súd Bratislava I vo veci sp. zn. 19C/1/2014 z 07. 04. 2015 dal jasnú, zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu odpoveď na všetky skutkovo, ako aj právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď v prvom rade s odvolaním sa na § 81 ods. 3 písm. a) zákona o sociálnom zabezpečení, v zmysle ktorého dávky výsluhového zabezpečenia priznáva, zvyšuje, znižuje, vypláca, zastavuje a odníma policajtom útvary sociálneho zabezpečenia, ustálil, že na (správne) konanie (v zmysle § 83 a nasl. zákona o sociálnom zabezpečení, pozn.) vo veciach týchto dávok je oprávnený útvary sociálneho zabezpečenia, a nie priamo Slovenská republika (žalovaná). Okrem toho okresný súd zároveň s poukazom na § 68 ods. 13 zákona o sociálnom zabezpečení v znení účinnom od 30. júna 2012 dospel k názoru, že zmenou právnej úpravy valorizácie dávky výsluhového zabezpečenia (výsluhového dôchodku) došlo iba k zmene spôsobu jeho valorizácie a takáto zmena týkajúca sa rovnako všetkých bývalých príslušníkov Policajného zboru nemôže byť považovaná za diskriminačnú.

1.6. Súd prvej inštancie nevyhovел ani návrhu žalobcu na prerušenie konania za účelom požiadania Súdneho dvora Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke súladu ustanovenia § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení zákona č. 185/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 580/2004 Z. z., s čl. 2 Zmluvy o založení Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, keďže dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, tiež so zdôraznením hospodárnosti konania. Uvádzal ďalej, že v predmetnom spore išlo len o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov, nevyskytla sa preto žiadna predbežná otázka podľa medzinárodnej zmluvy, ktorú by bolo potrebné riešiť podaním žiadosti na Súdny dvor Európskej únie, a preto nedošlo ani k naplneniu predpokladov podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP (predtým § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p.).

1.7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že aj napriek úspešnosti žalovaných im nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže tento nárok nežiadali priznať a zo spisu nevyplyva, že by im trovy vznikli.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 28. júna 2023, č. k. 15Co/81/2022-233 rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 18. februára 2022, sp. zn. 15C/1/2014, vo výrokoch II. a III. potvrdil (výrok I.) a žalovaným 1/ a 2/ nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie rozhodol v súlade s už ustálenou rozhodovacou praxou v skutkovo a právne obdobných veciach, v ktorých bol len iný žalobca a poukázal na rozsudky Okresného súdu Bratislava I vo veciach vedených pod sp. zn. 4C/1/2014, sp. zn. 19C/1/2014; rozsudky Krajského súdu v Bratislave vo veciach vedených pod sp. zn. 9Co/105/2021, sp. zn. 9Co/327/2015; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. marca 2019 sp. zn. 7Cdo/104/2018; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 02. októbra 2019 sp. zn. II. ÚS 269/2019, a teda v súlade s čl. 2 ods. 1, ods. 2 CSP. Odvolateľ ani len netvrdil, nielo preukázal, také rozhodujúce právne skutočnosti, ktoré by odôvodnili nemožnosť aplikovať doteraz ustálenú rozhodovaciu prax súdov v skutkovo a právne obdobných veciach, pričom tieto nevyplyvajú ani z obsahu spisu. Odvolací súd dôvodil, že žalobca porovnával neporovnateľné. Výsluhový dôchodok (vznik, zmena, nároky, spôsob výpočtu) v rozhodnom období upravoval a naďalej upravuje zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, starobné dôchodky (ich vznik, zmena, nároky, spôsob výpočtu) v rozhodnom období upravoval a naďalej upravuje zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Oba zákony ovláda rozdielny skutkový a právny režim. Ich porovnávanie, ako to nesprávne vykonal žalobca, potom nemôže založiť ani diskrimináciu výsluhových dôchodcov v porovnaní so starobnými dôchodcami a naopak. Žalobca podľa odvolacieho súdu nepreukázal, ani len netvrdil, také skutkové a právne dôvody, ktoré by privedili pre neho priaznivé rozhodnutie v konaní pred súdom prvej inštancie a aj v odvolacom konaní.

2.2. Za vecný a právne správny považoval odvolací súd aj výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnej otázky Súdному dvoru Európskej únie. Predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu komunitárneho práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie predovšetkým skutočnosť, či otázka komunitárneho práva je pre riešenie daného prípadu relevantná a či sa konkrétny komunitárny právny predpis, ktorého výklad sa žiada, vzťahuje na prejednávajú právnu vec. Teda zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo

výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva. Hoci podľa odvolacieho súdu zamietnutie návrhu žalobcu na prerušenie konania a predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie súd prvej inštancie odôvodnil stručne (nedôvodnosťou žaloby, hospodárnosťou konania, išlo len o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych predpisov) neznamená to vecnú a právnu nesprávnosť rozhodnutia. Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú výkladu zmlúv, platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Únie. V predmetnej právnej veci nie je relevantná otázka komunitárneho práva, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. júla 2012, sp. zn. 3Cdo/108/2012.

2.3. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP vo vzťahu k žalovanej 1/ a 2/, keď konanie vo vzťahu k žalovanej 3/ zostalo právoplatne skončené. Žalovaná 1/ a 2/, ktoré mali aj v odvolacom konaní plný úspech, sú nositeľmi nároku na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd im ale tento nepriznal, keďže nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznať nežiadali.

3. Žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) podal voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. e), f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP a navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. Žalobca si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania, vrátane odmeny za právne zastupovanie.

3.1. Vady zmätočnosti podľa § 420 písm. e) CSP videl dovolateľ v tom, že konajúce súdy nevyhoveli návrhu žalobcu na prerušenie konania a jeho žiadosti za účelom požiadania Súdneho dvora Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke súladu ustanovenia § 68 ods. 13 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení zákona č. 185/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 580/2004 Z. z., s čl. 2 Zmluvy o založení Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, a to bez zdôvodnenia zamietnutia takéhoto návrhu. Dovolateľ taktiež namietal aj nevyhnutnosť riadneho odôvodnenia príslušného rozhodnutia s využitím argumentácie založenej na medzinárodnej, najmä európskej právnej úprave.

3.2. Dovolateľ namietal podľa § 420 písm. f) CSP porušenie práva na spravodlivý proces v súvislosti s nesprávnym procesným postupom pri vydaní rozsudku, konkrétne v nedostatočnom odôvodnení rozsudku, jeho arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti. Uviedol, že aj napriek jeho poukázaniu na právnu úpravu a existenciu judikatúry, v zmysle ktorej je ku konštatovaniu diskriminácie dostačujúce, ak existuje porovnateľná situácia, konajúce súdy žiadali bez odôvodnenia totožnosť (identitu) situácie. Súdy právnu argumentáciu žalobcu ignorovali a nevysporiadali sa s ňou.

3.3. Existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ videl v nesprávnom právnom posúdení otázky týkajúcej sa „tzv. komparátora, kedy konajúce súdy nepovažovali za porovnateľnú skupinu poberateľov starobných dôchodkov a poberateľov výsluhových dôchodkov a tieto skupiny (a teda výsluhové a starobné dôchodky) považovali za odlišné z dôvodu absencie totožnosti medzi oboma skupinami (oboma dôchodkami)“. Dovolateľ uviedol, že pre ochranu pred diskrimináciou nie je nevyhnutná totožnosť porovnávaných subjektov, ale ich obdobnosť. Svoju argumentáciu oprel a podložil o nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 17/08-238, PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04-67, PL. ÚS 8/04-202 ako aj rozsudok Súdneho dvora (veľkej komory) z 10. mája 2011 vo veci C-147/08 Jürgen Römer proti Freie und Hansestadt Hamburg. Dovolateľ uviedol, že nesprávne právne posúdenie spočíva v nesprávnej interpretácii právnej úpravy zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon), najmä § 2 a § 2a) a súvisiace.

4. Žalovaná 1/, za ktorú koná II. Národná rada Slovenskej republiky, vo svojom vyjadrení k dovolaniu tvrdila, že dovolateľ neprichádza s novou právnou argumentáciou, ale s argumentáciou, ktorá bola dávno prekonaná existujúcou judikatúrou. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je podľa žalovanej 1/ spôsobilý a právne relevantný. Za právne irelevantný a neprípustný považovala aj dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP a dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP nie je spôsobilý a ani daný. Žalovaná 1/ v závere navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) dovolanie žalobcu odmietol, nakoľko nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, resp. ak dôjde k záveru, že dovolanie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, aby

dovolanie zamietol ako nedôvodné.

5. Žalovaná 1/, za ktorú koná I. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a žalovaná 2/, vo svojom spoločnom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je daný. K dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. e) CSP a § 420 písm. f) CSP uviedli, že dovolateľ nepreukázal rozhodovanie predmetného sporu vylúčeným sudcom, prípadne nesprávne obsadeným súdom, a súd prvej inštancie sa dostatočne a jasne vysporiadal s nárokom žalobcu a výroky rozhodnutia riadne odôvodnil, čím dovolacie dôvody podľa § 420 písm. e) a písm. f) CSP nie sú taktiež dané. V závere navrhli, aby najvyšší súd dovolanie odmietol alebo alternatívne podľa § 448 CSP zamietol.

6. Viac vyjadrení k dovolaniu podaných nebolo.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) uvádza nasledovné.

Dovolanie podľa § 420 písm. e) CSP

8. Dovolateľ vyvodil prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. e) CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Neoddeliteľnou súčasťou práva na spravodlivý proces (fair trial) tak, ako to je vymedzené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len ako „dohovor“) je garancia, aby vo veci rozhodoval správne obsadený súd, pričom podľa čl. 48 ods. 1 prvej vety Ústavy Slovenskej republiky nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

10. V uznesení z 03. júla 2008, sp. zn. IV. ÚS 206/08 Ústavný súd Slovenskej republiky zaujal názor k obsahu základného práva na súdnu ochranu s osobitným zreteľom k povinnosti/možnosti všeobecného súdu podľa čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (ďalej len ako „zmluva“) predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru (v tom čase Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev) v súvislosti § 109 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. Tieto závery možno plne aplikovať aj po premenovaní a prečíslovaní jednotlivých článkov zmluvy na Zmluvu o fungovaní Európskej únie (článok 234 zodpovedá článku 267) bez zmeny ich obsahu a tiež po strate účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (podľa § 109 ods. 1 písm. c) ktorého súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy) a nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku (v zmysle § 162 ods. 1 písm. c) ktorého súd konanie preruší, ak dal návrh na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti). Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že účastník konania podľa zákonnej úpravy nemá nárok na to, že vnútroštátny súd preruší konanie a predloží prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru ES; takýto postup však môže navrhnúť. Podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky je „povinnosťou predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru ES podľa čl. 234 zmluvy len pre taký vnútroštátny súd, ktorý je súdom poslednej inštancie v konkrétnom spore alebo v inej právnej veci, t. j. súdom, proti ktorého rozhodnutiu nemožno podať žiaden opravný prostriedok (výnimka z povahy veci je návrh na obnovu konania).Nepredloženie veci Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev v prípadoch, keď je príslušný súd povinný tak urobiť, môže znamenať odňatie zákonnému sudcovi aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru... Účel a podstata konania o

prejudiciálnej otázke je v zmysle stabilizovanej judikatúry Súdneho dvora ES spolupráca vnútroštátneho súdu so Súdny dvorom ES pri výklade komunitárneho práva. Konanie podľa čl. 234 sa zakladá na delbe úloh medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdny dvorom ES. V dôsledku toho je Súdny dvor ES v zásade povinný rozhodnúť, ak sa položené otázky týkajú výkladu práva spoločenstva (rozsudok z 11. júla 2006, Chacón Navas, C-13/05, bod 32 a tam citovaná judikatúra). Z toho však vyplýva, že v rozsahu výkladu práva spoločenstva je zákonným sudcom vo veci začatej pred vnútroštátnym súdom nielen sudca určený rozvrhom práce podľa 1 osobitných predpisov, ale aj komunitárny sudca, lebo jeho povinnosťou rozhodnúť o otázkach interpretácie komunitárneho práva je súčasne aj jeho oprávnením, ktoré nie je možné zásadne obísť, a ak, tak len s komunitárnym právom určenými spôsobmi, ktoré vyplývajú z judikatúry Súdneho dvora ES, napríklad vo veciach, v ktorých sa uplatní CILFIT formula (pozri rozsudok vo veci 283/81 Srl CILFIT a Lanificio di Gavardo SpA proti Ministerstvu zdravotníctva zo 06. októbra 1982). Ústavný súd pripomína, že ak vnútroštátny sudca nepredloží prejudiciálnu otázku komunitárnemu sudcovi v konkrétnej veci, kde to bola jeho povinnosť, nielen možnosť tak urobiť, potom v takom prípade to môže za istých okolností zakladať zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva postupom a rozhodovaním vnútroštátneho súdu (pozri napríklad rozsudok z 30. septembra 2003 vo veci Kobler proti Rakúskej republike, C-224/01). Ústavný súd je preto toho názoru, že ak sa v spore v konaní pred vnútroštátnym súdom nepodielal svojim výkladom práva spoločenstva komunitárny sudca, hoci tento výklad bol nevyhnutný na rozhodnutie vo veci samej, potom vnútroštátny súd bol v tejto časti pred ním nesprávne obsadený..“

11. V uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/104/2018 zo dňa 13. marca 2019 sa v obdobnom konaní ako prejednávaný spor uvádza, že súd ako autoritatívny orgán, ktorý rozhoduje spory a iné právne veci je povinný obligatórne prerušiť súdne konanie, ak rozhodol o tom, že požiada podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie Súdny dvor Európskej únie o vydanie rozhodnutia o predbežnej (prejudiciálnej) otázke. Podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie má Súdny dvor Európskej únie právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach týkajúcich sa a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Únie. Druhá veta čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie hovorí o povinnosti vnútroštátneho súdneho orgánu, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok, požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke; táto povinnosť však nesmie byť vykladaná absolútne, t. j. že vnútroštátny súdny orgán má vždy a za akých okolností povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Súdny dvor v rozsudku vo veci 283/81 Srl CILFIT a Lanificio di Gavardo SpA proti Ministerstvu zdravotníctva zo 06. októbra 1982 uviedol: „Článok 177 tretí odsek Zmluvy EHS (teraz čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) sa má vykladať v tom zmysle, že súd, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je povinný obrátiť sa na Súdny dvor, ak sa v spore pred týmto súdom položí otázka týkajúca sa práva Spoločenstva, s výnimkou prípadov, keď skonštatuje, že položená otázka nie je relevantná alebo Súdny dvor už podal výklad sporného ustanovenia Spoločenstva (tzv. acte éclairé, obdobne Da Costa 28, 29 až 30/62, z 27. marca 1963, Zb. 61, 77, fr. Znenie), alebo že správne uplatnenie práva Spoločenstva, osobitných ťažkostí spojených s jeho výkladom a nebezpečenstva rozdielnej judikatúry v rámci Spoločenstva.“ Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie podané aj z dôvodu § 420 písm. e) CSP odmietol, keďže zistil, že rozhodnutia súdov nižších inštancií nie sú založené na aplikácii alebo interpretácii práva Európskej únie. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 02. októbra 2019 odmietol ústavnú sťažnosť a označil ju za zjavne neopodstatnenú, čím uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/104/2018 zo dňa 13. marca 2019 prešlo testom ústavnosti.

12. V prejednávanom spore najvyšší súd nezistil dôvod na odklon od takto ustálenej rozhodovacej praxe, keďže aj v predmetnom spore je potrebné považovať za určujúce, že rozhodnutia súdov nižších inštancií nie sú založené na aplikácii alebo interpretácii práva Európskej únie. Z rozsudkov súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu vyplýva, že sa v konaní nevyskytla žiadna predbežná otázka podľa medzinárodnej zmluvy, ktorá by bola relevantnou na podanie žiadosti Súdnemu dvoru, čím nedošlo k naplneniu zákonného predpokladu podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP. Návrh na prerušenie konania zo strany žalobcu bol zjavne neodôvodnený, keďže v preskúmvanej veci išlo výlučne o aplikovanie a interpretovanie vnútroštátnych právnych predpisov. S odkazom na vyššie uvedené dospel dovolací súd

k záveru, že námietka dovolateľa ohľadne vady konania v zmysle § 420 písm. e) CSP je neopodstatnená.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

13. Žalobca vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania (aj) z § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Charakterizujúce znaky procesnej vady podľa § 420 písm. f) CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho neoddeliteľnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Môže ísť napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, právo na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti). Právo na spravodlivý súdny proces nezakladá automaticky právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v zhode s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/2004). V zmysle uvedeného ustanovenia zákona je potrebné porušenie práva na spravodlivý proces rozumieť ako nesprávny procesný postup súdov, ktorý spočíva najmä v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká ako zo zákonného, tak aj ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

14. Dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku, jeho nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť. Právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý súdny proces. Ak všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú v zrejmom omyle konajúcich súdov, právo na istú kvalitu súdneho rozhodnutia je naplnené. Povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 220 CSP a § 393 CSP, I. ÚS 243/2007) ako jeden z princípov riadneho a spravodlivého procesu tvoriacich súčasť práva na spravodlivý proces, ktorý vylučuje ľubovôľu pri rozhodovaní. Súd má povinnosť starostlivo prihliadať na všetko, čo vyjde počas konania najavo, vrátane argumentácie strán sporu. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že sa nevyžaduje, aby súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na každý argument strany a to aj na taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný. V prípade, ak ide o rozhodujúci argument pre rozhodnutie, vyžaduje sa špecifická odpoveď práva na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko, Hiro Balani c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko, Higgins c. Francúzsko).

15. Keďže v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ prevažne iba spochybňuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, dovolací súd zdôrazňuje, že v zmysle § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolateľ v súvislosti s vyššie uvedeným dovolacím dôvodom konkrétne vytkol absenciu zdôvodnenia zamietnutia návrhu na prerušenie konania. Konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok, a ich späťosť v potvrdzovanom rozsudku súdu prvej inštancie a rozsudku odvolacieho súdu vytvára ich kompletizujúce jednotu. V prípadoch, kedy odvolací súd odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, je postačujúce, ak vo svojom odôvodnení poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne hrnie právne posúdenie veci; po obsahovej stránke rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, konštatoval správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1, 2 CSP) a poukázal na už ustálenú rozhodovaciu prax súdov v skutkovo a právne obdobných veciach.

K návrhu na prerušenie konania sa odvolací súd vyjadril v ods. 11. a nasl. odôvodnenia rozsudku, a výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie označil za vecne a právne správny. V ods. 11.3. odôvodnenia rozsudku uviedol, že „hoci súd prvej inštancie zamietnutie návrhu žalobcu na prerušenie konania a predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie odôvodnil stručne (nedôvodnosťou žaloby, hospodárnosťou konania, išlo len o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych predpisov) neznamená to vecnú a právnu nesprávnosť rozhodnutia. Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú výkladu zmlúv, platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Únie. V predmetnej právnej veci nie je relevantná otázka komunitárneho práva.“ Takéto odôvodnenie je podľa dovolacieho súdu jasné, stručné, výstižné a zrozumiteľné.

15.1. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 245/2022 zo dňa 20. septembra 2022 „arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 336/2019).“ Arbitrárnosťou súdneho rozhodnutia možno rozumieť aj to, ak dôvody, na základe ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15.2. Žalobca v dovolaní namietal aj arbitrárnosť rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, keďže tieto ignorovali obdobnosť komparátorov využitých dovolateľom a nedôvodne požadovali ich totožnosť. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na podrobné zdôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie ako aj rozsudku odvolacieho súdu (bod 10.1. a nasl. odôvodnenia). Odvolací súd vychádzal z už ustálenej rozhodovacej praxe súdov v skutkovo a právne obdobných veciach, najmä z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/104/2018, ktoré bolo predmetom aj úspešného testu ústavnosti v podobe uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 269/2019. Ústavný súd Slovenskej republiky v právnej vete uviedol: „zmenou právnej úpravy valorizácie dávky výsluhového zabezpečenia (výsluhového dôchodku) došlo k zmene spôsobu jeho valorizácie a takáto zmena týkajúca sa rovnako všetkých bývalých príslušníkov Policajného zboru nemôže byť považovaná za diskriminačnú.“ Obsah týchto dvoch rozhodnutí hovorí o tom, že pri posudzovaní (ne)existencie diskriminácie súdy v rámci základného konania porovnávali postavenie výsluhových dôchodcov s dôchodcami starobnými a konšatovali, že ide o dve odlišné skupiny osôb, pričom v rámci týchto jednotlivých skupín sa za rovnakých, resp. obdobných podmienok s týmito osobami zaobchádza rovnako; nie je preto dôvod pripodobňovať podmienky medzi týmito dvoma skupinami navzájom ani porovnávanie zvyšovania dávok v týchto dvoch rozdielnych systémoch.

15.3. Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že konanie na odvolacom súde ako aj konanie na súde prvej inštancie netrpí v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP vadou zmatečnosti v intenzite porušujúcej právo na spravodlivý súdny proces.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

16. Dovolateľ podal dovolanie aj z dôvodu daného v ustanovení § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá v prvom rade formuláciu právnej otázky a zároveň, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil.

17. Právnu otázkou relevantnou pre prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. V prípade, ak sa v dovolaní vyvodzuje prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolateľ by mal/a a) konkretizovať právnu otázku, ktorú riešil odvolací súd a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť potrebu, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil, c) uviesť, akým spôsobom by mala byť táto právna otázka riešená správne. Aplikujúc ustanovenie § 124 CSP dovolací súd posudzoval dovolanie podľa jeho obsahu v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (viď

nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 15/2021 z 25. mája 2021 alebo nález sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 09. júna 2020), no napriek takému posudzovaniu dospel k záveru, že dovolateľ v podanom dovolaní nevymedzil právnu otázku, na ktorej riešení založil odvolací súd svoje rozhodnutie, a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

18. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

19. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. e) CSP a § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v častiach, v ktorých dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolania odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorých dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Záverom najvyšší súd poznamenáva, že aj v skutkovo obdobnej veci vedenej na tun. súde sp. zn. 5Cdo/104/2022 (iného žalobcu) bolo rozhodnuté rovnako ako v predmetnej veci, pričom spoločným bolo takmer totožné odôvodnenie prvoinštančného rozsudku, odvolanie a dovolanie žalobcu a tiež rovnaká podstatná argumentácia odvolacieho súdu. Rozsudok sp. zn. 5Cdo/104/2022 z 31. mája 2023 prešiel testom ústavnosti uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 453/2023 zo 07. septembra 2023.

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.